

Familierechtbank Antwerpen (afd. Antwerpen), 9 juni 2017

16/3602/B

Huwelijk – erkenning – artikel 27 WIPR – artikel 21 WIPR – openbare orde – artikel 146bis oud BW – schijnhuwelijk – buitenlandse authentieke akte

Mariage – reconnaissance – article 27 CODIP – article 21 CODIP – ordre public – article 146bis C.civ. – mariage simulé – acte authentique étranger

In zake: A.R.V. Nr. 16/3602/B

Gezien voorgaand verzoekschrift op 7 november 2016 aangeboden door meester P. Janssens, advocaat, kantoor houdende te 2060 Antwerpen, Duboisstraat 43, voor en namens:

A. A., van Belgische nationaliteit, geboren te [...] (Marokko) op [...] en wonende te [...],

EM. H., van Marokkaanse nationaliteit, geboren te [...] (Marokko) op [...] en wonende te Marokko, - keuze van woonst doende ten kantore van haar raadsman meester P. Janssens, te 2060 Antwerpen, Duboisstraat 43,

Gezien het schriftelijk advies van mevrouw A. Neven, substituut procureur des Konings dd. 13 februari 2017.

1. Procedure

De rechtbank heeft onder meer kennis genomen van:

- het verzoekschrift, neergelegd ter griffie op 7 november 2016,
- het schriftelijk advies van A. Neven, Procureur des Konings dd. 13 februari 2017,
- de neergelegde stukken,

Ter zitting van 12 mei 2017 werden partijen bij monde van hun raadsman en E. De Bock, substituut Procureur des Konings, gehoord.

De wet op het taalgebruik in gerechtszaken werd nageleefd.

2. Verzoek

Het verzoekschrift beoogt de erkenning van het huwelijk, afgesloten tussen verzoekers in Marokko op 28 augustus 2013.

Dienst vreemdelingenzaken heeft op 15 september 2016 geweigerd om het huwelijk te erkennen.

Verzoekers hebben bij toepassing van artikelen 23 WIPR beroep ingesteld tegen deze beslissing.

3. Beoordeling

3.1 *Met betrekking tot de voor te leggen stukken*

Overeenkomstig artikel 24 juncto artikel 27 WIPR moet de partij die een beroep doet op de erkenning van een buitenlandse authentieke akte, of de uitvoerbaarverklaring ervan vordert, een uitgifte van deze authentieke akte voorleggen, die volgens het recht waar zij is geweest, voldoet aan de voorwaarden nodig voor de echtheid ervan.

Artikel 30 §1 WIPR bepaalt dat een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift te worden voorgelegd.

In het stukkenbundel wordt een gelegaliseerde vertaling in het Nederlands van een gelegaliseerde kopie van de in Marokko opgestelde huwelijksakte neergelegd, zodat aan voormelde wettelijke bepalingen voldaan werd.

3.2 *Ten gronde*

Ingevolge artikel 27 §1 WIPR wordt een buitenlandse akte - waaronder een buitenlandse akte van burgerlijke stand - in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld volgens het recht van het land waarin de akte werd opgemaakt en de grondvoorwaarden overeenkomstig het toepasselijke recht werden nageleefd, mede rekening houdend met art. 21 (de openbare orde-exceptie) en art.18 (wetsontduiking) WIPR.

Volgens artikel 18 WIPR, dat betrekking heeft op de wetsontduiking, wordt voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken - zoals in alle aangelegenheden betreffende het personeel statuut - geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

Artikel 21 WIPR bepaalt dat de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen recht geweigerd wordt, voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wat de huwelijkstoestemming betreft, werd bij art. 12 van de Wet van 4 mei 1999 (B.S. 1 juli 1999) een artikel 146bis in het Belgisch Burgerlijk Wetboek ingevoegd, dat een materiële IPR-norm inhoudt ten aanzien van huwelijken waarbij een vreemdeling betrokken is.

Art. 146bis bepaalt: "Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde."

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde en geeft aanleiding tot de toepassing van art. 21 WIPR.

Het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel door het huwelijk volstaat evenwel op zichzelf niet om te besluiten tot de nietigheid van het huwelijk. Uit een geheel van omstandigheden moet ook blijken dat minstens één van de echtgenoten niet de intentie had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

De geldigheid als plechtige overeenkomst van een reeds afgesloten huwelijk dient te worden beoordeeld op het tijdstip van de huwelijksafsluiting.

Het behoort aan de weigerende instantie om haar argumenten, dat verzoekers zich schuldig zouden hebben gemaakt aan wetsontduiking of dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, met objectieve gegevens te staven.

Alhoewel er in dit dossier zeker elementen zijn die kunnen wijzen op een schijnhuwelijk, volstaand de voorgebrachte gegevens naar het oordeel van de rechtbank niet om er met zekerheid te kunnen uit afleiden dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Rekening houdend met het geheel van de dossiergegevens, waaronder de door verzoekers voorgelegde stukken, staat niet met voldoende zekerheid vast dat verzoekers ten tijde van de huwelijksluiting louter verblijfsrechtelijke voordelen beoogden te bekomen voor verzoekster en geen duurzame levensgemeenschap voor ogen hadden.

A. A. reist consequent 2 keer per jaar, telkens hij verlof heeft, naar Marokko. Uit de bijgebrachte foto's blijkt dat hij in die periodes ook echt bij zijn gezin verblijft. Verzoekers hebben ook veel contact via sociale media. Deze contacten gaan over dagdagelijkse zaken, hetgeen er eveneens op wijst dat er sprake is van een effectieve relatie. A. A. stort maandelijks bedragen aan zijn echtgenote om haar te onderhouden. Deze stortingen zijn aangevat onmiddellijk na het huwelijk, hetgeen er eveneens op wijst dat het niet gaat om een constructie die louter is opgezet om aan H. EM. verblijfsrecht te verschaffen.

Bijgevolg acht de rechtbank het verzoek tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte gegrond.

4. Beslissing

De rechtbank stelt vast dat de wet op het taalgebruik in gerechtszaken is nageleefd en verwerpt verdere en strijdige middelen.

Het verzoek wordt ontvankelijk en gegrond in de volgende mate:

De rechtbank zegt voor recht dat elke Belgische overheid het huwelijk van verzoekers, afgesloten te Marokko op 28 augustus 2013, dient te erkennen.

Het meer of anders gevorderde wordt afgewezen.

De kosten worden ten laste van verzoekers gelegd.

Dit vonnis werd uitgesproken op negen juni tweeduizend zeventien in raadkamer van de Kamer AF2, die samengesteld was uit:

- A. Wynants, rechter,
- E. De Bock, substituut procureur des Konings,
- A. Rasschaert, griffier.